

N A Š D O M

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastoj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Sveta noč!

Tiha zimska noč se je spustila nad Betlehem in njegovo okolico. Po mestu, ki je bilo polno tujcev, se je počasi polegel hrup in šum, vsakdo se je stisnil v svoj kot k počitku. Nastala je grobna tišina. Le tam na betlehemske pašnikih, kjer je nekdanj David pasel svojo čredo in prepeval pobožne pesmi, je še bedelo nekoliko pastirjev pri svoji živini. Kar zasija o polnoči iz neba prečudna svetloba, pastirji se prestrašijo, a v tem hipu že stoji angel pri njih, ki jim reče: »Ne bojte se, zakaj, glejte, oznanjam vam veliko veselje, katero bo vsemu ljudstvu; ker danes vam je rojen bo Zveličar, kateri je Kristus Gospod, v mestu Davidovem.«

Srečna noč, ki je videla rojstvo Zveličarjevo, ki je prišel iz nebes, da prinese ljudem mir in tolažbo, da jim kaže pot resnice in življenja! Sveta noč, kako čudovito moč imaš do našega srca! Kdor še ima le iskrico krščanskega mišljenja in poštenja v sebi, morajo ga globoko ganiti vesele božične pesmi, slovesna polnočnica, »betlehem«, s katerim imajo otroci tako pristrčno, nedolžno veselje.

Vse to nas vabi kakor nekdanj pastirje, da v duhu stopimo v betlehemske hlevček pred jaslice, v katerih na slamici leži Zveličar sveta. Pastirji so bili prvi poklicani,

da vidijo novorojenega Zveličarja in se mu poklonijo. Zakaj ubogi in ponižni so njegovi posebni ljubljenci. On je ljudi učil, da smo vsi otroci enega nebeskega Očeta, da smo bratje med seboj. On je živo priporočal in zaukazal usmiljenje in ljubezen do ubogih in zaničevanih. Pred njem so vsi enaki, le tisti so mu ljubši, ki izpolnjujejo njegovo voljo. Njegov evangelij se mora oznanjevati vsem narodom, zato tudi imajo vsi narodi enake pravice in tisti so mu ljubši, ki se ga bolj zvesto držé.

Slovenski kmet in delavec, glej, Kristus je tvoj iskreni prijatelj, On hoče, da se tudi tebi pravica da, a hudobni svet ne mara za Kristusa, zato tudi z nogami tepta pravico in se pogrežava vedno bolj v pagansko trdosrčnost in nadutost, ki zaničuje in tlači slabejšega.

Kjer ljudje zapustijo Kristusa in njegov nauk, tam izgine tudi ljubezen med ljudmi, mesto nje razsaja sovrašтво, prepir, odrtija, pobijanje, razuzdanost, nezadovoljnost. O ko bi vendar segnala na dno srca vsakomur prelepa božična pesem: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!« Pripravimo v svojih srcih jaslice njemu, ki se imenuje »knez miru«, naj prinese mir v naše hiše, v naše občine, fare in v deželo.

S svojim vzgledom nas uči, kako moramo ljubiti zmernost, treznost. Za krušnega

očeta si je izbral pravičnega in ubovega delavca Jožefa, tudi nam bodi delo v časti. Le s poštenim delom smemo množiti svoje imetje, človek je vstvarjen za delo. Če bodo vsi stanovi med Slovenci neumorno in pošteno delali, pride tudi za nas lepša bodočnost, zakaj Bog sam pravi v svetem pismu: »Pomagaj si sam in pomagal ti bom tudi jaz.«

Pri vsem svojem delu in trudu pa ne smemo pozabiti, da »prazno je delo brez sreče z nebes« in besed Kristusovih: »Iščite najpoprej božje kraljestvo in njegovo pravico in vse drugo vam bo dostavljeno.« Ako človeku v srcu manjka »božje kraljestvo«, srebro in zlato ga tudi ne more osrečiti.

Tako tedaj želi »Naš Dom« svojim čitateljem in vsem Slovencem, ki so dobre volje, da novorojeni Zveličar prinese v njihove hiše svoj mir, katerega svet ne more dati, in da z nebeskim blagoslovom porosi vse njihovo delo v novem letu.

Vrli Slovenci!

Pismo „Našega Doma“ do vseh Slovencev.

Na pragu novega leta stojimo. Staro leto mineva in na nebu se kaže zarja novega leta. Ob tej priliki človek rad gleda v prihodnost in rad bi videl, kaj

Kakó se je Tonček vozil.

Česki spisal Vaclav Špaček. Poslov. B. Flegerič.

Tonček se je zelo rad vozil. Ako je mogel priti na voz, imel je radi tega veliko radost. Mimo hiše, v kateri je stanoval, hodila je vsak dan mlekarica; imela je mali voziček, h kateremu sta bila priprazena dva psa. »S tema bi se dalo«, mislil si je Tonček. Hotel je mlekarico prositi, da bi ga seboj vzela, ko je bil v šoli, kjer je ona, prodavši mleko, hodila mimo s praznim vozičkom iz mesta.

Nekoč se je nekaj zamudila; voziček se je stal pred hišo, kjer je Tonček prihajal iz šole.

»Prosim vas, babica, vozite me košček«, prosil je Tonček.

»He, zakaj pa ne«, rekla je prijazno mlekarica. »Samó malo počakaj, šla bom še k trgovcu, in potem greva.«

Tonček si je hitro odnesel domov učila, pohvalil se pred očetom in materjo, da ga bo mlekarica vozila. Takoj je bil potem pred hišo pri vozičku in je čakal na mlekarico.

»Pa zakaj bi takó stal«, mislil si je; »dokler mlekarica ne pride, bodem sedel na vozičku.«

Zlezal je na voziček in se posadil na prazno mesto.

»Bi-li ta psa šla, ko bi ju pognal«, mislil si je potem. Vzemši v roko bič, švignol je ž njim nad glavama psov in zakričal: »Hi!«

Psa, kakor da bi na to čakala, bila sta že gladna in hotelo se jima je domov. Jedva je nad njima bič zabrnél, skočila sta in bežala skokoma po ulici.

»Oha, oha, pr!« je kričal Tonček, da bi psa zastavil, toda zaman. Mlekarica je vedela, kako se morata psa ustavljeti, toda Tonček tega ni vedel; on ni niti držal vajeti v rokah.

Psa sta tekla, a Tonček je strahoma kričal. Toda najhujše ga je stoprav čakalo. Stražnik, kateri je imel v ulici opravilo, videl je dirjajoči voz in mislil, da hoče Tonček iz zlobe z vozičkom pobegnóti; spustil se je hitro za njim kričé: »Čakaj, nepridiprav, jaz bom te naučil!«

Ubogi Tonček malo da ni od strahu omedlel. Sedaj ni vedel, bi-li kričal psoma,

da bi se ustavila, ali bi ju pognal, da bi hitreje bežala, da jih stražnik ne bi prijel. Pri ti čudni dirki je izpustil bič in izgubil kapico.

Stražnik jih je hitro dosegel in psa ustavil. »A sedaj greš z menoj«, rekel je Tončku. »Zakaj si se pa odvozil z vozičkom?«

»Ali vidite, da jaz nisem sam rad«, jadikoval je Tonček.

»Ako pa nisi hotel, kje si prišel na voz?«

»Mlekarica mi je dovolila, jaz sem zašvigal, in psa sta začela bežati.«

»Bodemo se osvedočili«, rekel je stražnik. »Pojdi torej domov!«

Plakajoč je moral Tonček sedaj s stražnikom, ki ga je odvedel z vozičkom k hiši, kjer je voziček poprej stal. Otroci, kateri so se tam zbrali, čudili so se, kaj je Tonček naredil, da ga vede stražnik.

Mlekarica je popolnoma potrdila, da je Tonček govoril istino, čudila se, kam se je odpravil z vozičkom, a ko ji je povedal, da sta mu psa ušla, srčno se je nasmejala.

mu prinese bodočnost, kaj mu prinese novo leto, kaj mu je pričakovati od dobe, ki mu bo napočila.

Dragi čitatelji »Našega Doma«! Oglejmo si staro leto, pogledjmo, koliko žalosti, trpljenja in zatajevanja je nam trebalo. Od vseh strani so nas, kakor tudi Vas, napadali nasprotniki, nas črnili in obrekovali, vendar smo neustrašeno vstrajali ter kljubovali vsem nasprotnim silam. In sedaj ob koncu starega leta gledamo s ponosom na svoje delovanje, gledamo posebno radostno na naše junaške mladeniče in vrla dekleta, ki so delili z nami trdno katoliško-narodno prepričanje ter slovensko trobojnico. Z zadovoljstvom in veseljem razpošiljamo danes »**Naš Dom**« med vrle Slovence v nad **trinajst tisoč** izvodih.

Lepo število, 13.000, kaj ne?! Ovire, ki jih je imel »Naš Dom«, smo srečno premagali in prepričani smo, da smo v tem letu storili mnogo za zabavo in pouk našega slovenskega ljudstva, predvsem naše mladine. Novega leta se veselimo tem bolj, ker vemo, da se nam bo pridružilo še več Slovencev, hrabro in samozavestno bodemo nastopali v novem letu za naše verske, kmetijske in narodne pravice.

Novo leto! Lepo ime in tudi skrivnostno ime. Saj nihče ne ve, kaj ga čaka, se-li bo čakal družega novega leta. Ob novem letu se tudi delajo računi. Pogledali smo v naše knjige, našli mnogo vprašajev in tudi klicajev. Vprašaji žalostno vprašujejo po dolžni naročnini, klicaji pa samo kličejo še več naročnikov, ker vedo, da je mnogo mladeničev in mladenk, ki še nimajo naročenega najcenejšega slovenskega lista, iz katerega bi se mnogo koristnega naučili in pošteno zabavali.

Tonček je prišel domov zajokan in upehan, a nikdar ni več prosil mlekarice, da bi ga vozila.

Čudna božja previdnost.

Ura je blizo ednajsta.

Na vrata župnika nekdo močno potrka. V sobo stopi služabnik v dragocenem fraku in prosil, da bi gospod župnik šel hitro k njegovi gospej, ki želi sv. zakramente.

»Pojdite, pravi, v to in to ulico, št. 67, II. nadstropje, 3. vrata.«

Gospod župnik obljubi, da gre precej. Zvon pozvoni in župnik z Najsvetejšim hiti po mestnih ulicah. Dotična ulica pa je bila od župnišča malo ne eno uro oddaljena. Župnik stopi v rečeno št. 67, II. nadstropje, 3. vrata, in najde tam že priletno, prav revno damo (imenitno gospo), ležečo v postelji.

»Dober dan! premilostljiva gospa«, župnik bolnico prav prijazno nagovori.

»Kaj hočete pri meni, gospod? kedo Vas je klical?!« nejevoljno zaupije gospa. »Prosim, to ni lepo, da me motite v

»Naš Dom« Vas torej prosi in opominja, da dolžniki poplačajo svoj dolg in tisti, ki še nimajo našega mnogo sovražnega, a še bolj priljubljenega lista, naj si ga naročijo. **Eno krono** stane na leto in to ni Bogsigavedi koliko. V sedanjih časih, ko se ves svet izobrazuje in napreduje, moramo tudi mi napredovati. To pa se najlažje zgodi po dobrih in cenih listih.

»Naš Dom« Vam obljublja, da bo zanaprej še skrbneje in poučneje pisan in se še ostreje boril za pravice slovenskega ljudstva. Ostal bo tudi zanaprej zvest svojemu programu in nikoli ne bo zabil, da je on glasilo katoliško in slovensko mislečega štajerskega in koroškega naroda, posebno mladine.

H koncu še želimo vsem svojim naročnikom vesele božične praznike in srečno novo leto ter jih prosimo, da nam ostanejo zvesti tudi zanaprej, ter nam pridobivajo vedno več in več novih naročnikov, da bodemo že lahko ob drugem novem letu pozdravili slov. ljudstvo v **20 tisoč** izvodih ter s ponosom rekli: Mi gremo vedno naprej! Na svidenje v novem letu! Srčen pozdrav!

Uredniki in upravniki lista

»**Naš Dom**«.

Gospodarske stvari.

Delo v vinogradih in sadovnjakih meseca prosinca. Snemanje, pobiranje in sežiganje slamnatih vezi. — Premetavanje mešanca in zatiranje ogrcev, ki se nahajajo v njem. — V sadovnjaku: Snemanje in sežiganje goseničjih plasti. — Rezanje in sežiganje goseničjih gnezd, da zataremo glogovega belina in zlatoritko. — Odpravljanje prstenčarjevih jajčjih kolo-barjev z vrha, kadar obrezujemo sadje.

Da kokoši pridno neso jajca je potrebno sledeče: 2 dela kuhanega in

mojem počitku. Jaz sem bolna, kakor vidite! Vaš obisk me draži v moji bolezn, in to ne gre; še ponovim, da Vi kot tujec se drznete v mojo spalnico. Kedar Vas bom potrebovala, že pošljem po Vas!

»Ta je lepa«, si misli gospod župnik, »kam sem jaz prišel.« »Dovolite in odpušite mi, milostljiva gospa, jaz sem prišel, pa ne nepoklican. Pred eno uro bil je pri meni Vaš služabnik in me je k Vam poklical ter rekel: »prosim, pojdite hitro k moji gospej! ulica ta in ta, št. 67, II. nadstropje, 3. vrata.« »Kakor vidite, gospa, vse se vjema.«

Na to dama srdito: »Veste kaj, potemtakem je hotel kdo norca briti z mano in z Vami!«

»No, take slabosti jaz rad prizanesem, ker bolnik potrebuje tolažbe. Da ste, milostljiva gospa, nejevoljni radi mojega obiska, jako obžalujem. Odidem hitro. Ne zamerite, prosim! le samo to mi dovolite, da odložim na mizo Najsvetejši in da se malo odpočijem, ker danes sem imel veliko opravila s spovedovanjem in pot sem je tudi dolga. Pustite, da se en hip vse-

zdrobljenega krompirja, to se pomeša z dvema deloma otrobov, najboljši so pšenični. Tej mešanici se doda kvas kakor h kruhu in temu se potem da podoba kruha in dene v peč. Paziti se mora, da hlebci ne postanejo pretrdi. Od tega se daje potem, zraven vsakdanje piče, vsaki dan nekaj. Kakor znano, jedo kokoši zelo rade kvas, ki ni nič škodljiv.

Petrolej se shrani. Petroleja ne smemo nikdar v belih ali prozornih steklenicah imeti, tudi ga ne smemo izpostavljati solnčnim žarkom, ker svetloba razkroji petrolej in tako trpi njegova razsvetljajna moč. Svetilke, ki so napolnjene s petrolejem, se naj postavijo v temo, da ne more svetloba do njih.

Katoliški slovenski časniki.

Mnogo časnikov izhaja na Slovenskem. Vseh našim čitateljem ne moremo priporočiti, ker so stalno ali pa včas pisani v smislu, ki ne odgovarja našem katoliško-narodnemu programu. Nekateri listi pa so sicer pisani v dobrem duhu, a le za posamezen stan, ne pa za slovensko kmetško ljudstvo splošno. Brez skrbi pa vam priporočamo naslednje liste:

1. Naš Dom. Koliko stane ta list in kedaj izhaja, je razvidno na prvi strani. »Naš Dom« je najcenejši slovenski list. Pisan je za slovensko ljudstvo na Štajerskem in Koroškem ter je najbolj razširjen list na Slovenskem.

2. Slovenski Gospodar. Izhaja vsak četrtek v Mariboru. Stane na leto 4 K. List je pisan za štajersko kmetško ljudstvo in je tudi med njim zelo razširjen.

3. Mir. Izhaja vsak četrtek v Celovcu in stane za celo leto 4 K. List je pisan za koroške Slovence.

4. Domoljub. Izhaja vsakih 14 dni v Ljubljani. Stane 1 K 60 v na leto. List se ozira posebno na kranjske razmere, a je tudi drugod zelo priljubljen in zelo razširjen. Uredovan je v odločno katoliško-narodnem duhu. Kar je »Naš Dom« za Štajerce iz Korošce, to je »Domoljub« za Kranjce.

dem. Mogoče, Vam s tem kaj olajšam dolgi čas Vaše bolezni.«

»No pa sedite!« odgovori gospa nekaj osramočena, nekaj prestrašena, dasi še vedno razburjena.

Začne pogovor o tem in onem.

In kaj je iz tega sledilo? Bolnica se lepo spové in prejme sv. zakramente!!

Ves vesel, hvaleč božjo previdnost, ki mu je dala priložnost rešiti eno dušo, katera je bila že leta in leta Boga zapustila, vrne se župnik domov. —

Ni pa še dobro stopil v župnišče, kar pridirja zopet prejšnji služabnik v livreji in pravi: »Gospod župnik, kaj pa čakate? zakaj ne pridete k milostljivi gospej, ki komaj, komaj čaka, in je prav slaba?«

»Saj sem ravnokar od tam prišel in vse opravil,« odgovori župnik; »bil sem v tej in tej ulici, kakor ste mi povedali, št. 67, II. nadstropje, 3. vrata.«

»Ne, ne, gospod župnik, odvrne služabnik, moja gospa stanuje v hiši 76, Vi ste slabo razumeli!«

Tu je spoznal župnik čudovito božjo previdnost, ki ga je pripeljala k bolni

5. Narodni Gospodar. To je strokovni list za kmete. Izhaja dvakrat na mesec v Ljubljani in stane 4 K na leto. List se nič ne bavi s politikom, tembolj z vsemi strokami kmetijstva! List najtopleje priporočamo.

6. Slovenski List. Izhaja vsako soboto v Ljubljani ter stane 8 K na leto. List je neodvisno glasilo slovenskih krščanskih socialcev. Pisan je zelo ostro, da se ga nasprotniki boje. Bavi se sicer z vsemi političnimi in socialnimi vprašanji, a posebno temeljito s vprašanji delavskega in obrtnega stanu.

7. Slovenec. Izhaja vsak dan v Ljubljani in stane na leto 26 K. Zagovarja katoliško-narodna načela in se ozira ne samo na kranjske, ampak tudi na razmere po drugih slovenskih kronovinah. To je najboljši uređovan slovenski dnevnik. Kdor zmore, naj si ga naroči. In če eden ne more, naj jih zлага več skupaj.

8. Vrtec. Časopis s podobami za slovensko mladino, stane z »Angeljčkom« vred 5 K 20 v. Izhaja vsak mesec v Ljubljani in ima lepo prilogo »Angeljček«, ki tudi prinaša podobe. »Angeljček« se lahko posebej naroči za 1 K 20 v. Ako imate brihtne otroke, ki radi čitajo, naročite jim »Vrtec« ali pa »Angeljčka«.

9. Dom in Svet. Ilustrovan list za leposlovje in znanstvo. Izhaja vsak mesec v Ljubljani in stane na leto 9 K. Njegova vsebina je zelo zanimiva. Prinaša romane, novele, povesti, pesmi, poučne članke, poročila o vseh slovenskih plemenih, poročila o slovenskih in tudi o drugih slovenskih književnostih itd. Prinaša tudi mnogo krasnih slik. Pisan je v dobrem duhu, a se seveda nič ne meša v politiko. Kdor ima denar in se mu ne ljubi političnih časnikov, pa si naj naroči »Dom in Svet«. Se ne boče kesal.

10. Katoliški Obzornik. List se bavi le z znanostjo. Izhaja v Ljubljani po štirikrat na leto ter stane 5 K. Med slovenskim ljudstvom se nahajajo tuintam nadarjeni samouki, katerim politični listi ne nudijo dovolj tvarine za premišljevanje, isti naj sežejo po tem listu.

11. Dolenjske Novice. Časnik, ki izhaja 1. in 15. vsacega meseca v Novem-

gospoj, ki že več let ni bila pri spovedi. Urno vzame Najsvetejše in hiti v zdaj imenovano hišo, kjer najde res bolno zlahčno gospó!

Gredé tje in nazaj hvali Boga za čudovito božje usmiljenje in njegovo božjo previdnost.

P. L.

Smešničar.

O te ženske. Soprog: »Zakaj jokaš, draga soproga?« — Ona: »Ker je moja prijateljica od svojega soproga dobila lepoticje, ki je veljalo najmanje 1500 K.« — Soprog: »No, kaj te to skrbi?« — Ona: »Ker se mi smiliš, da boš moral toliko denarja dati za me!«

Pomoč zoper nezavest. Gospod: »Kaj ste storili, ko se je moja soproga onesvestila?« — Služkinja: »Obljubila sem jej v vašem imenu nov klobuk, milostivi gospod!«

Brez nevarnosti. »Zahvaljujem se vam, da ste rešili mojo utaplajočo hčerko, ter se tako srčno izpostavili nevarnosti.« — Rešitelj: »Nevarnosti? Jaz sem že oženjen.«

mestu in stane 2 K na leto. List je pisan zelo poučno in se bavi z gospodarskimi in političnimi stvarmi.

12. Primorski list. Poučljiv, političen list za slovensko ljudstvo na Primorskem. Stane 4 K na leto in izhaja v Gorici.

13. Gorica. Izhaja vsak torek in soboto v Gorici ter stane celoletno 8 K.

Omenjeni listi ne poznajo nobenega omahovanja, kadar je treba braniti verska, kmetiska in slovenskonarodna načela, bodisi v politiki, leposlovju ali znanstvu. To so listi, katere je treba priporočati in razširjati.

Razne novice in druge reči.

Za smeh in kratek čas. »Štajerc« hoče delati kšeft, kakor njegovi ustanovitelji, kramarji in krčmarji. Ker pa s 60 kr. ni bilo nič narediti, bo od novega leta stal »Štajerc« v večji obliki en goldinar. Da pa bi nihče ne mislil, da hoče delati kšeft, tolaži svoje verne pristaše: »Dragi »kmetje«, gotovo ste prepričani, da nimamo pri našem podjetju nikakega dobička, sploh pa ga tudi nočemo imeti«. No, no, kdaj pa še nemški kramar ali krčmar ni hotel imeti dobička? — »Štajerc« se rad hnavsko hvali, da ni proti duhovnikom. V uvodnem članku zadnjega lista pa duhovnikov sploh drugače ne imenuje nego »farje«. To je ravno tako, če bi kdo zadrževal, da nima nič proti nemškutarskim trgovcem, sicer pa bi jih ne imenoval drugače nego »oderuhe«. Nekoliko več bistro pameti bi »Štajerc« pač naj prisodil svojim čitateljem. — V posebnem članku odreka »Štajerc« duhovnikom pravico, da bi se smeli vtikati v politiko. Kdo pa piše »Štajerca«? Nihče drug nego šprican teolog Drevenšek! Ta se seveda sme vtikati v politiko! »Štajerc« se torej precej močno udarja sam sebe po zobeh! — Ker v Šmartnu na Paki niso volitve izpadle v smislu »Štajerčevih« pristašev, zaganja se ptujski list v ondotnega župnika, kaplana in braslovškega dekana. Toda vsled tega se nihče ne bo vznemiril, kajti znano je, da se isti, ki je bil ravnokar pošteno nabit, ne smeji rad. — Penkovski Jože Zdolsek v zadnjem »Štajercu« razglašuje strmečemu svetu neznanu novico, »da je sposobnejši za poslanca in zastopnika kmeta, kakor deset še le komaj izvaljenih dohtarjev, profesorjev ali duhovnikov«. Strahovito! Toda Zdolsek si naj zapomni, da katoliško narodni kmetje nočejo zastopnikov, ki trobijo v »Štajerčev« in »Rodoljubov« rog, naj še si toliko domišljujejo o svoji sposobnosti. Zdolskega res boli, da je propadel! Siromak! Naj se zahvali za to pri mladem Apatu v Savinjski dolini! Se razumemo, kaj ne? — Lukavski Mavrin se hvali, da je v Ljutomeru s pasjim bičem nabil dr. Grossmanna. No, to delo pač ni hvale vredno! Če pa je res, kar trdi ta Mavrin, da je dr. Grossmann 1. 1894 na veliki petek v javni gostilni jedel gosinja jetra in če pravi, da je to dokaz slabe vere, v tem pa soglašamo ž njim. — Mnoge »Štajerčeve« pristaše bo zanimalo, da se v naši državni zbornici misli kmalu skleniti zakon proti pijančevanju. Potem bo nemškutarjem pri volitvah huda predla!

V Rušah pri Mariboru je bilo dne 30. novembra t. l. nekaj nenavadnega, namreč socialdemokratsko zborovanje. Ne-

znan govornik iz Gradca je prišel iskat semkaj somišljenikov, katerih jim v Gradcu vedno bolj zmanjkuje. Veliko je vedel povedati o bogastvu olomuškega nadškofa, o milijonih in milijonih Rotsilda in drugih judov pa ni zinil nobene. Tudi o poneverjenju pri češki vaclavski posojilnici je govoril, molčal pa je o panami, kjer so brezverci poneverili in ogoljufali za več sto milijonov goldinarjev; molčal je tudi o brezštevilnih poneverjenjih na blaženem nemškem. Udrihal je seveda tudi po katoliškem županu dunajskem, dr. Luegerju, kar je naredilo posebno veselje veleučnim (!) uradnikom tukajšnjih fužin. Nazadnje je pristopilo nekaj nezavednih delavcev k socialdemokratskemu društvu. Govornik še je potem kazal tri leta stari »Rdeči prapor« in pa čisto novi »Arbeiterwille«. Nikogar ni bilo, ki bi graškemu govorniku ugovarjal. Kako tudi? Pri nas se čitajo med Slovenci posebno radi nemški časniki in »Slovenski Narod«! V nobenem izmed teh ne najdeš orožja proti socialdemokratom!

Sv. Lovrenc nad Mariborom. »Le kratko, le kratko!« Tako kličejo uredniki političnih listov; vendar dostikrat ni mogoče kar tako po spartansko, — s par besedami — vsega povedati, posebno, ako je gradiva veliko; tudi je včasih potreba golo teló resnice obleči v šaljiv opomin ali v resno svarilo. — Kako je pri nas? Kakor narava, spi večinoma tudi naša narodna zavest. Kmetje, ki razumejo nemški, zajemajo modrost in domoljubje iz »Marburgarce«, drugi pa iz brezverskega »Štajerca«. Takšni, ki poprej nobenega časopisa niso vzeli v roke, pa tudi nekateri, ki so še pred kratkim stali na naši strani, so zdaj z dušo in telesom zatelebani v »čisti evangelij« ptujskega lisjaka. Veliko zaslug si je nabral nek drugi gospod, ki je ob času deželnozborskih volitev razdelil cele kupe, »Štajerca«. — Rojaki! Kako dolgo pa še bomo dremali? Ali moramo res mi Lovrenčanje — gromska strela — najbolj visoko držati zastavo narodne zaspanosti? Ali ni že davno čas, da vstanemo in pokažemo našim nasprotnikom, kaj smo? Vržimo iz naših hiš pogubonosne časnike, ki so nasprotni naši veri in jeziku. Pristopajmo v obilnem številu k bralnemu društvu; ako imamo dovolj denarja za pijačo in tobak — nas mora biti sram, ako ne moremo za celo leto darovati ene kronice v prid društvu, od katerega imamo le mi sami korist. Gledé naših narodnih pravic bodimo neizprosní, odločno zahtevajmo, kar nam je po cesarskih postavah zagotovljeno. Ne dajmo se prestrašiti, ako nas radi naše neustrašenosti kakšen brkač ali kakšna ženska po strani pogleduje ali še celó nad nami zarenči, kar se pogosto dogaja po pisarnah in na poštah. Veliko bi še rad povedal, ali zapreti moram svojo torbo, ker gospod urednik že jezno grbanči čelo, češ: ta nesrečnež za tudi ne more najti konca! Kličem vam toraj, dragi lovrenški rojaki: Odprimo oči, ganimo se, postavimo se v bran našim nasprotnikom dokler je še čas! Vsi odločno, hrabro in vztrajno v boj za vero, narod in domovino!

Med Vuhredom in Marenbergom zgrajeni most čez Dravo je stal 84.000 K. Država je plačala od tega 23.000 kron, dežela 20.000 kron, ostali znesek pa morajo plačati sosedne občine. Seveda ob-

čine ne bodo trpele nobene škode, ker se pobira mitnina.

Črešnjevci pri Slov. Bistrici. Tukajšnji posilinemci, na čelu jim nekdanji sloviti narodnjak, sedaj posilinemski krčmar Ludvik Kresnik, nam hočejo polagoma ponemčiti našo šolo. Slovenci, največ se lahko naučimo v domačem jeziku, ne pa v tujem, zato si ne dajmo vzeti slovenskih šol, v katerih se otroci vsaj kaj nauče. Slovenci, ne udajmo se!

Sv. Križ pri Slatini. Dobili smo že Mohorjeve knjige, ki nam v dolgih zimskih večerih krajšajo čas. Da so te knjige zanimive in podučljive, mora vsak priznati in celo 6 tako krasnih knjig dobiti za 2 K, to ni kar tako. Pa žalost se je naselila v mojo dušo, gospod urednik, žalost. Pregledaval in primerjal sem lanski imenik dekanije Rogatec z letošnjim. Po drugih župnijah so napredovali, le pri nas so nazadovali. Lani je bilo 205 udov, letos pa samo 195. Kje je onih 10 udov ostalo? Žalostno je to! Tudi pri Št. Petru na Medvedovem selu sta izginila dva uda. In pri Sv. Roku, kaj pa še le tam? Lani so jih imeli 29, letos pa jih je samo 12. Upam, da bo prihodnje leto boljše!

V Ptuj je bila dne 8. decembra t. l. v župni cerkvi ptujske okolice lepa slovesnost deklet iz Marijine družbe. Pristopilo je zopet veliko število novih udov. Lepo znamenje, da v okolici mesta ta družba tako lepo napreduje!

Iz lenartskega okraja. Naši nemškutarji so se spravili v zadnjem času z vso zvitostjo in lažljivostjo na našega vrlega zdravnika g. doktorja Tipliča ter ga napadajo tudi po svojih časnikih. Toda mi vemo, od koder veter piše, in se bomo držali trdno naših slovenskih ljudi. Fünfarji bi storili boljše, da bi zdaj, ko imajo s svojo sparkaso toliko smole, bili prav tihi in mirni.

Ormož ob Dravi. Za peščico Nemcev, pravzaprav posilinemcev, v katerih se pretaka slovenska kri, se bo tamošnja nemška trirazrednica razširila v štirirazrednico. Tako je sklenil pred kratkim deželni šolski svet! Kdo pa bo plačeval to nepotrebno nemško šolo in nemške učitelje? Nihče drugi, nego vi, slovenski kmetje! In kdo bo neki štirirazrednico obiskoval? Ker ni nemških otrok, lovili bodo slovenske otroke! Zato pa, slovenski stariši pozor, ustavljajte se nemškim nakanam z vsem ponosom slovenskega rodu ter ne dopustite, da bi vaši slovenski otroci zahajali v nemško šolo, kjer ni prostora in ljubezni za naš prelepi slovenski jezik. Deželni poslanec g. Hočevar iz Središča pa se naj dvigne in se na pravem mestu pritoži proti nepotrebni razširjanju šole, ki ga bodo morali plačevati slovenski kmetje!

Sv. Križ pri Ljutomeru. Kar je zadnji »Naš Dom« pisal o iljaševskem županu, moramo popraviti, in tako vrniti vrlému možu narodno čast, ki je bila napadena. Res je bila v Iljaševcih nabita nemška tabla z napisom »Hundekontomac«, toda to je pribila sovražna roka, nekega posestnika, ne pa župan sam. Ko je župan iljaševski, Matija Šantl, opazil taisto tablo, jo je namah dal odstraniti. Ko je župan odišel po svojem potu dalje, je zopet pribil oni posestnik nemško tablo. Drugi dan jo zopet najde župan in jo da drugokrat odstraniti. Dotični posestnik se

bode moral pred sodiščem zagovarjati. Iljaševski župan ni naročnik »Stajerca«, ampak mnogoleten zvest naročnik »Slov. Gospodarja« in »Našega Doma«. On je vzgledno veren mož, narodnjak pa tak, da se ne uklone pred nobenim nemškim uradom in je imel zaradi tega že sitnosti. Vedno je stal odločno v katoliško-narodnih vrstah ter se ni dal na nobeno stran omajati. Mi mu v polni meri vračamo danes narodno čast in obžalujemo, da smo bili po dopisniku speljani na led in da smo s tem žalili vrlega, vzglednega katoliško-narodnega moža!

V gornjeradgonskem okraju že jako nestrpni pričakujemo volitev za okrajni zastop. Zakaj neki? Ker bo takrat odklenkalo orehovskemu Bračku in pristašem »Stajerca«. Slovenska zavednost med nami napreduje, nemškutarija pa leze vkup. Mi gremo naprej!

Žiče pri Konjicah. Žiški mladeniči smo narodnjaki in korenjaki. Le eden edini je postal nezvest naši slovenski narodni zastavi ter maršira za — ptujsko cunjo. Ej, prijatelj, pusti ta list in pojdi z nami, da bomo žiški fantje s ponosom lahko rekali pred slovenskim svetom: Mi smo mi! Tudi en gostilničar ima omenjeni ptujski list, ker baje misli, da bodo konjiški nemškutarji vsled tega rajši k njemu zahajali. Ali resnično misliš, da bo res kedo hodil iz Konjic v Žiče čitat tako neumnega lista? Vse se ti smeji, če res tako misliš!

Šoštanjski okraj. Naš okrajni zdravnik g. dr. Janko Serbec je v učiteljskem društvu za šoštanjski okraj prednašal pred kratkim o prvi pomoči v nezgodah. Dobro bi bilo, ako bi se taka predavanja vršila v društvih, ki so tudi nam kmetskemu ljudstvu pristopna, kajti bolj kot kdo drugi smo mi kmetje potrebni pouka v nekaterih zdravniških zadevah. Upamo, da se bo naša želja kot opravičena pripoznala.

Slovenjigradec. Že dolgo ni bilo iz naših krajev nobene vrstice v Vašem tudi nam priljubljenem listu. Lahko bi kdo mislil, da smo že izginili Slovenci s sveta, pa še živimo, in če nas kak posilinemec drzne napasti, mu tudi pošteno znamo posvetiti. Tako je Poldek Hofer iz Št. Ilja bil dne 3. decembra tukaj obsojen, ker je rabil besede »windische Hunde«, na 20 K globe ali dva dni zapora. Naj mu tekne, njegovim pristašem pa naj bo to v svarenem zgled!

Celjska mestna občina kupila je baron Bruckovo posestvo. Ker pa ji vendar predrago hodi, in večina mestnih očetov ni zadovoljna s tem kupom, bode župan Julij Rakusch nase vzel to posestvo.

Nekaj o celjskih Nemcih. Celjske nemške neumnosti že pametnejšim Nemcem več ne ugajajo. Tako se je n. pr.: cesarski svetnik Traun, pameten mož, kakoršnih je v Celju med Nemci treba pri belem dnevu z lučjo iskati, odpovedal vsem častem, ki so mu jih naklonili celjski Tevtoni. Bil je voljen v občinski odbor, pa je odložil to čast, nadalje je zastopal častno mesto pri nemški hranilnici, kar je tudi kratkomalo odložil. Kajti sprevidel je, da je celjskim Nemcem v prvi vrsti za politično hujskanje in sovraštvo do Slovencev, v drugi vrsti šele za gospodarstvo. Znano je, da je dr. Grega Jessenko pri nekem zborovanju vzkliknil, da je bolje stradati kakor pa Slovincem kaj v narodnem oziru

dati. Seveda takih nazorov ne more trezno misleč človek odobriti, zato je g. Traun šel drage volje iz take družbe.

Železnico Grobelno-Slatina so že začeli zidati pri Št. Vidu dne 25. m. m. Pridno se že dovažata nekaj časa sem za celo progo apno, kamenje in druge potreščine. Torej se je vendar enkrat pričelo to dolgotrajno delo.

Nesreča na železnici. Kmečki sin, 22letni Janez Šolinc, p. d. Jezovšekov iz Završ je šel v noči od srede na četrtek ob železniški progi s postaje na Grobelnem proti Završam. Za njim je pridrdral brzovlak, ki vozi proti Dunaju. Ker je šel Šolinc preblizu tira, ga je prijel stroj za suktnjo in ga vrgel z vso silo kakih pet metrov daleč. Železniški čuvaj je opazil precej, da je naenkrat izginil Šolinc, kojega je videl prihajati ob progi, zato ga je šel iskat, ko je bil brzovlak mimo. Našel ga je s prebito lobanjo mrtvega. Potem ko ga je v četrtek zjutraj pregledal železniški zdravnik, ga je dala žandarmerija prepeljati v mrtvašnico v Št. Jurij ob juž. želez.

Iz Št. Pavla v Savinjski dolini. Dne 30. novembra t. l. poslovila se je od nas vrla in rodoljubna poštna upraviteljica gospica Roza Cernovšek. Odšla je v Ljubno nad Mozirjem, kot samostojna poštarica. V Št. Pavlu je služila nad osem let ter se kazala povsod vrla in navdušeno Slovenko ter vestno uradnico. Kakor je tukaj pri nas imela priložnost, oddajati nam v obilnem številu vsakih 14 dni vrli »Naš Dom«, ko je prišel po pošti nas obiskovat, tako upamo, da ji tudi v Ljubnem nikdar ne bo zmanjkalo tega dela! Sreča jo naj spremlja tudi na novem mestu!

Na Vranskem je praznoval dne 4. decembra g. Luka Gradišnik petdesetletnico svojega delovanja kot zdravnik. Praznovanje se je začelo s slovesno sv. mašo. Potem je bil v gostilni pri Šentaku slovesen obed. Gospod zdravnik je bil vedno zvest sin katoliške cerkve in odločen narodnjak. Za to mu tudi »Naš Dom« kliče: Še na mnoga leta!

Iz Št. Vida na Planini. Šel sem nekega dne k sosedu. Ko vstopim v sobo, takoj spoznam, da mu moj vstop ni bil nič kaj všeč. Nekdo je bral neki časnik in poslušalci so se na vso moč smejali. »Kaj je tolikega smeha vredno«, vprašam radovedno. »E nič takega!«, mi veli sosed. »To-le je nekaj smešnega!« ter mi pokaže časnik — »Stajerca«. Molče sem gledal na čelo tega nebodigatreba. Na spodnji strani je bil neki listek »Vojaške Eve«. »To-le beri«, mi pokaže sosed. Vzajem list v roke in preberem. »Je-li to smeha vredno«, rečem sosedu, »tako pohujšljiv list vprico družine brati? Ni čuda, ako tožuješ, da imaš neubogljive otroke in razuzdano družino. Zakaj pa ne bereš kakega boljsega lista?« »Pa »Stajerca« dobim na Planini pri Š. zastonj.« »Dobro, pošljem ti tudi jaz »Naš Dom« zastonj. Potem pa, kateri ti se bo bolj dopadel, pri tem pa ostanil!« Čez nekaj dni vprašam soseda, kateri list se ti bolj dopade. »Naš Dom«, mi odgovori. Kar tisti dan, ko sem ga prebral, sem rekel: »Bral sem »Stajerca« ene kvatre, sedaj pa ko boljši list dobim, pa »Stajerca« vstran zapodim.« In sedaj sem že naročen na ljubi »Naš Dom.« Tako je prav! — Fant od fare.

Kozje. Zopet smo malo oživeli. Bralno društvo je izvolilo novi odbor, dobilo na novo prirejeno sobo in tako še bo nadalje živelo in se krepilo v kljub nasprotovanju nasih nasprotnikov.

Brežice. List našega okrajnega glavarja razglasa, da se bode meseca grudna tega leta za klalne svinje, zaklane zaradi svinjske kuge, izplačevala odškodnina.

Iz Sevnice. Dne 18. t. m. se vršijo občinske volitve v vseh treh volilnih razredih. Upamo, da je vsak mož storil svojo katoliško-narodno dolžnost za blagor občine in Slovenstva. — Marijina družba fantov in deklet tukaj kaj lepo prospeva. Dne 8. dec. t. l. imela so dekleta Marijine družbe, ki šteje nad 400 udinj, skupno sv. obhajilo. — Bralno društvo v Sevnici je priredilo v nedeljo, dne 14. t. m. zabavni večer. Na njem se je pelo, tamburalo ter igrala veseloigra «Klobuk» in «Ena se more omožiti». Čisti dohodek je namenjen sevniki šolarski kuhinji, ki je sedanjem mrzlem zimskem času izvanredno dobro obiskana in torej tudi vse podpore potrebna.

Mostova čez Savo pri Trbovljah in Zagorju še vedno nista gotova. Gospodi po pisarnah se nič ne mudi z delom, za to delajo vedno sitnosti. Ti sedijo pri topli peči in se jim ni treba voziti čez Savo na brodovih in čolnih. Zdaj pa je tudi zima ustavila delo!

* * *

S Koroškega. (Nekaj nasvetov za naše kmečko ljudstvo.) Ako postava daje kmečkemu ljudstvu kakšne ugodnosti, zakaj bi se je ono ne posluževalo? Mnogim na primer ni znano, da plačajo davek lahko pri domači pošti. Prav po nepotrebnem tratijo dostikrat davkoplachevalci čas in denar, ko hodijo po nekaterih krajih v oddaljeno mesto ali trg plačevati davkov. Seveda je kaj družega, če ima zraven še druga opravila, da stori vse ob enem. Če pa nima drugih opravil, pa se je treba obrniti le na domačo pošto in poslati po njej denar v davkarijo. Vsi stroški znašajo samo 7 beličev. Kateri berejo te vrstice, naj drugim, katerim ni znano, razložijo in jih podučijo. — Koroški kmetovalci po slovenskih krajih so v velikem številu naročeni na nemške «Landwirtschaftliche Mittheilungen», ki ga izdaje kmetijska družba za Koroško. Omenjeni list za kmetijstvo sam na sebi ni slab, pa vendar je za naše slovensko kmečko ljudstvo brez pomena, ker ga mnogi ne razumejo, in dostikrat najdeš pri hiši, da ga niti ne razrežejo, ne da bi se ga brali. Svetoval bi koroškim slovenskim kmetom, ki se nekoliko brigajo za pametni gospodarski poduk, kateri je dandanes še posebej potreben za kmeta, naj si naročijo izvrsten list za gospodarstvo, ki se imenuje «Narodni Gospodar» in izhaja v Ljubljani. List je dobro urejvan, prav po domače pisan, stane na leto štiri krone. Če bi bil predrag za jednega, si ga naj naročita dva skupaj. Naslov je: «Narodni Gospodar, glasilo gospodarske zveze v Ljubljani». Izhaja na mesec dvakrat. — Nemško-liberalni društvi «Südmark» in «Deutscher Schulverein» sta veri in maternemu našemu jeziku skrajno sovražni. S svojim denarjem podpirata nemškutarske liberalce, katerih delovanje in rovanje prinaša našemu slovenskemu ljudstvu veliko škode in nesreče. In vendar moramo žalostni

opazovati, da mi Slovenci sami podpiramo našega sovražnika in sami redimo gada na svojih prsih. Kako to? S tem, da kupujemo žvepljenke ali «špilce», katere prodajajo po štacunah nemškutarski trgovci na korist liberalnim družbam. Ne kupujte toraj in ne dajte si dati več škatljic, na katerih stoji zapisano «Südmark» in «Deutscher Schulverein - Zünder», katere vam ponujajo skoraj v vsaki štacuni, temveč zahtevajte naše Ciril in Metodove vžigalice, če pa teh nimajo, pa navadne švedske z rumenim papirjem na škatljicah. Čudno je vendar, da na primer v Dobrlivesi pri «slavnem» Taurerju in Morokutiju ne dobiš drugačnih, kakor nemškutarsko-klumparskih vžigalic. Tako je tudi drugod. Poreče morda kdo: Kaj pa imajo naenkrat nedolžne «špilce» v politiki opraviti? Prav mnogo, drugače bi jih po nasprotnih štacunah ne usiljevali. Resnične so tudi tukaj besede: «Zrno do zrna pogača, kamen do kamena palača». Slovenski krščanski kmetje! Vzdromite se in ne podpirajte svojih verskih in narodnih nasprotnikov!

S podjunske doline na Koroškem.

Prijateljem in bralcem «Našega Doma», ki je posebno v podjunski dolini zelo razširjen in priljubljen, so znane naše žalostne koroške razmere. Kriva je temu moč nasprotnikov, trepasto urejene koroške šole, sovrašтво posvetne gospode do vere in slovenskega jezika; mnogo pa smo zakrivali tudi z lastno zaspanostjo in nezaupljivostjo. Žalostno je, da ima po nekaterih krajih vsak privandran nemškutarski skric več veljave, kakor pa domači duhovnik, ki gotovo ljudstva ne bode zapustil nikdar, četudi mu zaslepljeni narod dostikrat meče polena pod noge. Zadnje volitve za deželni zbor so nas mnogo naučile. Kjer imajo slovenski kmetje svoje posojilnice, kjer prebirajo radi dobre slovenske knjige in časopise, kjer cvete pravo versko življenje, tam so šli volilci v velikem številu in z veseljem volit svojih krščanskih slovenskih kandidatov. Naši nasprotniki so se po nekaterih krajih trudili zastopati, kmetje niso hoteli judeževih grošev, četudi bi lahko po 5 do 10 goldinarjev dobili za svoje glasove. Kmetje iz podjunske doline začeni od Kamena, Škocijana, Šent Vida, doli do Pliberka, Prevalj in Dravograda, so stali kakor skala in svojo krščansko dolžnost tudi kot volilci spolnili izvrstno. Vsa čast jim! Žalibog da so tokrat bili Dravci leve strani vsled strašnega rovanja in zvijače Velikovčanov močnejši. Nasprotnikom radi njihove zmage ni treba biti veselim in ponosnim, lahko rečemo, da je njihov Tiefenbacher tokrat zmagal prvo pa tudi zadnjokrat. Zmagala je zvijača, nevednost in denar, katerega so nasprotniki za volitve imeli čez 40 tisoč kron. To je velikanska moč, njej nasproti je bila od naše strani le poštenost in značajnost kmetov. Za našo slovensko stvar so velikega pomena naše posojilnice. Kaj bi le bilo, če bi teh ne imeli; zgubljeni in popolnoma izročeni smo na milost in nemilost naših nasprotnikov. Bila je torej dobra misel naših voditeljev, da so v Galiciji pod visokim Obirjem, v kraju, ki je zelo podkopen in kjer imata skoraj vso moč dva mogočnega, Tajrovski in Šmalcer, seveda huda nasprotnika, da so tam napravili v zadnjem času posojilnico. Že davno bi bila potrebna. Boljše pa je vendar enkrat, kakor pa nikdar. Dal Bog blagoslova novi gališki posojilnici!

Škocijan na Koroškem. Miklavž je našim spodnjim farmanom prinesel lepo darilo, ki je zanje velike vrednosti. Vložili so namreč na škofijstvo prošnjo, če bi jim dovolilo večkrat na mesec službo božjo v Šmarkežu; dosedaj je bila samo enkrat in sicer vsako prvo nedeljo v mesecu. Škofijstvo se je na njihovo prošnjo in vzroke oziralo in uslišalo, pa ne celó, ampak le deloma, tako da je odsedaj naprej služba božja vsako drugo nedeljo, ne pa vsako prvo, kakor so začetkom prosili. — Celovski «Mir» je prinesel dopis o škocijanskih volitvah za deželni zbor, ki so se pri nas izvršile ugodno in častno. Omenilo se je v dopisu tudi nelep obnašanje naših nasprotnikov. Kakor sem ravnokar zvedel, jim to ni po volji in zabavljajo prav robato in ostudno. Nič ne de, dopisnika obrekovanje in blatenje ne boli, ima pretrdo kožo in preveselo srce, da bi se morda žalostil. Naznanja pa danes, da ima nabranih mnogo lepih reči. Če bi jih začel razkladati, bi svet strmel in se čudil, oni pa bi skakljali, pa ne od veselja. Ne jezite se očka Konič in drugi; ali vam ni znano, da jeza človeku škodi in ga «dol nese»? —a—

Sinčaves na Koroškem. Nihče ne taji, da je naša kmetijska zadruga velikega pomena in koristi za naše kmečko ljudstvo in za našo pravično krščansko slovensko stvar. To je znano našim nasprotnikom, zato pa tudi obrekujejo in blatijo č. g. vikarja Podgorca, voditelja našega, ki je zadrugo ustanovil. «Podgorca moramo vrči, on ne sme v deželni zbor», tako se je glasilo in žalibog posrečilo se jim je. Bilo je satansko rovanje in delo. Laž, zvijača, šnops, golaž, cigare, denar, sila, vse to je nasprotnikom, ki poštenosti ne poznajo nobene, služilo prav dobro. Pa zmage se jim ni treba veseliti, naši ljudje so jih spoznali, obračajo jim hrbet. Velikovski klobučar Grachofer, ki je poleg notarja dr. Haasa strašil pred volitvami po celi podjunski dolini, od Globasnice gori do Galicije, je v državnem zboru nakopičil polno laži kot poslanec zoper sinčevaško zadrugo. Dobil je dolgi nos. Minister, ki je dal zadrugo in račune vse preiskati, mu je odgovoril, da je pri zadrugi vse v najboljšem redu in da je ona velike koristi za kmečko ljudstvo. Pošteno si se opekla hinavska liberalna sodrga z Grachoferjem vred. — Ob novem letu odstopi gospa Majsterl, voditeljica trgovine v zadrugi. Na njeno mesto pride iz Št. Jakoba v Rožu, g. Novak, mlad mož, o katerem se govori, da je zelo izvežban v trgovini. Dal Bog, da bi imel mnogo uspeha; odpravile bi se naj nekatere pomanjkljivosti, n. pr. da se poveča štacuna, naj postane tudi bolj svetla. Postrežba bi od sedaj naprej tudi naj bila bolj ročna, da bi kmetom dostikrat ne bilo treba tako dolgo čakati, kakor dozdej. Če pride trgovina pod novim vodstvom v pravi red in tir, potem se le bodo Velikovčani in Dobrolci občutili, kaj je zadruga za nje na eni, in za nas na drugi strani. Svoji k svojim!

Štrašna nesreča. Dne 26. novembra se je pripetila velika nesreča. Po domače Žalčarca v Moščenici na Koroškem je tlačila v kotlu krompir. Pri tem opravilu zgubi ravnotežje in se prekucne v kotel. Na njen stok prihiti njen sin, ki je bil v bližini, in jo reši gotove in hitre smrti. Poparila si je pa pri tem tako silno glavo, levo roko in prsa, da je že v

24 urah potem, previdena s sv. zakramenti, v groznih mukah izdihnila svojo dušo. V zadnjih besedah se je še zahvaljevala svojemu sinu, ki jo je rešil iz kotla, da je tako mogla še prejeti sv. popotnico in sv. poslednje olje, ter tako pripravljena nastopiti pot v večnost.

Vaška gledališča na Ruskem. Naši bratje na severu, Rusi imajo tudi svoja vaška gledališča. Posamezne vasi imajo celo svojo godbo. Ta gledališča so pričela sedaj po zimi zopet svoje delovanje, da kratkočasijo in podučujejo ljudstvo in mu vzbujajo narodna čustva. Vstopnina znaša pri takih gledališčih samo 2 vinarja. Kako daleč smo še mi Slovenci zadi za mogočnim velikanom!

Umrla ob mrtvaškem odru svojega sina. Zelo žalosten prizor se je prigodil pred kratkim v Belgradu. Svetovalec Peter Gjorgjević je umrl, preden je dospela njegova osivela mati. Ko je potem prišla ter našla sina že na mrtvaškem odru, jo je tako pretreslo, da se je zraven odra zgrudila mrtva. Zadelala jo je kap.

Nevesta iz cinka. Na belgijski francoski meji so ustavili carinski uradniki neki ženitovanjski sprevid. Ženin na vozu je veselo se smejal nevesti poleg sebe. Nevesta je imela globok pajčolan. Neki carinski uradnik je vzdignil pajčolan in videl, da nevesta ni iz krvi in mesa, ampak da poleg »ženina« sediš podoba iz cinka, napolnjena z — žganjem. Hočes nočes, se je »ženin« moral posloviti od take »neveste«.

Laško roparstvo. Glasoviti laški ropar Varsalona, ki ga zdaj zasledujejo z vojaškimi četami, bil je pred 10 leti železniški uradnik. Ko je slišal, da je njegov brat umorjen, se je poslovil od službe ter se hotel maščevati nad morilcem svojega brata. Oropal je že mnogo ljudi in marsikateri človek je že izgubil življenje po njegovem nasilstvu. Nevaren je vsakomur. Zaradi njega so že zaprli nad 600 oseb, med temi mnogo grajščakov in drugih oseb višjih slojev, ki so bili z njim v zvezi. Njega samega pa še niso mogli dobiti. Sodnijska obravnava proti njegovim pomočnikom se bode kmalu vršila v Palermu. Obtoženih je 600 oseb. Blažena Italija je res lahko ponosna na svoje državljane. Kaj takega se v drugih državah redko kedaj prigodi. Anarhisti, roparji in bog ve kaj, vse to je doma v blaženi Italiji.

Zima v Rusiji je letos prav občutljiva. Toplomer kaže 15° R pod ničlo. Po raznih mestih gorijo na koncu ulic peči, da se morejo segreti sprehajalci po ulicah. Petrograjski mestni svet je odprl te dni pet velikih brezplačnih javnih spalnic, kjer se vedno kuri. Neva je cela zamrznila. Pričakovati pa je še veliko večjega mraza, kajti zdaj je še le začetek. Sicer pa je bil tudi pri nas zadnje dni tak mraz, da je toplomer kazal do 13° R. pod ničlo.

Zimski cveti. Pri nas gledamo sedaj ledene rože na oknih. Iz Krkavec v Istri pa se poroča, da stoji tam češpljevo drevo tik dekanovoga vrta že par dni v najlepšem cvetu. Srečni kraji, kjer imajo tako milo zimo, pri nas pa je mrzlo, da venomer huškamo!

Zoper pijančevanje. Danska policija je izdala novo naredbo zoper pijančevanje, ki določa, da mora oni gostilničar, ki je

dal pijanemu zadnji kozarec pijače, plačati prevozne stroške za pijanca na njegov dom, nadalje vse poškodbe, ki jih povzroči pijanec osebam in imetju, a če bi pijanec neposredno na to zbolel, ali se pobil, plačati mu mora tudi zdravila in zdravnika.

Vesti o ameriških Slovencih. Zanimalo bo bralce »Našega Doma«, da so si naši rojaki onkraj morja v Federalu poleg bralnega društva osnovali mladeniški slovenski pevski zbor. Slovenci napredujejo v vseh krajih.

Strašna obsodba. V Terni na Italijanskem so prijeli orožniki nekega čevljarja, ko je bil že trikrat v odsotnosti obsojen v dosmrtno ječo, vrhutega pa še skupno na 176 let. Sodišča so sedaj v opravičenih skrbeh, pri katerem bi najprej presedel dosmrtno ječo, a čevljar se vkljub temu smeje, ker je prepričan, da mu bodo ostalih 176 let morali spregledati.

Laški kralj skočil v morje. Laški kralj Viktor Emanuel III. je napravil na svoji ladji izlet k Monte Christo, ko je dobil brzovjavo, da kraljica v hipu pričakuje veselega dogodka. Kralj je zapovedal, naj se ladija vrne v luko Loreto, kjer ga je čakal avtomobil. Ko se je ladja bližala bregu, pričeli so valovi naraščati in kralj je spoznal, da se ladja ne more približati k bregu. Kralj ni dolgo pomisljal, ampak skočil je v morje in plavajoč dosegel breg. Tako je pravočasno prišel k porodu svoje druge hčerke.

Volkovi in medvedi na Kranjskem. Pretekli teden se je priklatil v vas Ig pri Ljubljani velik volk. Neki gospodar ga je zapodil z motiko. V snegu so pa zasačili tudi medvedove sledi. Trdi se, da sta se ti zverini priklatili najbrž iz kočevskih gozdov. Torej na Kranjskem še niso iztrebili teh zverin. Pri nas na Spodnjem Štajerskem smo seveda varni.

Kakšno vreme bo o Božičnih praznikih? Dunajski in drugi vremenoslovci napovedujejo za sredo decembra precej snega, po 20. pa suho, a mrzlo.

Samomor kače. Da kače, ako so vjete, često nočejo nič jesti in se tako same umoré, je znano. Sedaj je na ta način poginila v zverinskem zavodu v Parizu neka kača, katero so pripeljali iz Indije. Dve in pol leta ni hotela ničesar zavžiti. Dajali so pred njo zajce, kokoši — kača je pustila vse pri miru. Te dni je poginila. Pri stradanju je izgubila dve tretjini svoje teže.

Srce tolče po smrti. Ruski zdravnik dr. Kuljabko je pokazal poslušalcem srce domačega zajca, ki je tolklo, dasi je bil zajček že več dni prej ubit. Pokazal je tudi srce neke deklice, ki je tudi tolklo, dasi je dekle umrlo že 36 ur prej. Imenovani zdravnik je namreč iznašel neko sredstvo, katero je vbrizgal v srce po smrti. In kakor hitro pride to sredstvo v srce, dasi že mrtvo, začne tolči. Ta iznajdba vzbudila je veliko zanimanje in govori se, da bo z njo dosežen vspeh pri srčnih boleznih, celo pri kapi. — Če se to uresniči, koliko hvaležnih vzdihov pošlje človeštvo slovanskemu učenjaku Rusu, dr. Kuljabku!

Uboga šivilja dedič 30 milijonov frankov. Mej pariškimi šiviljami vlada veliko razburjenje. Gdčna. Lucija Boyce, ki je še pred par leti šivala za dnevno plačo 3 $\frac{1}{2}$ franka, je podedovala premoženje nekega ameriškega milijonarja.

Stvar je kratko ta le: Gospodična Lucija je pred leti na povelje svoje gospodarice nesla z neko Amerikanko, ki se je mudila v Parizu, naročeno obleko v hotel, kjer je stanovala Amerikanka s svojim možem milijonarjem in dvema hčerkama. Tema dvema hčerkama se je Lucija tako prikupila, da nista odjenjali, predno je ni vzel milijonar za družabnico svojima otrokoma. Lucija je šla s to rodbino v Ameriko, kjer sta milijonarjevi hčerki umrli na neki nalezljivi bolezni. Tudi njihova mati jima je kmalu sledila. Stari milijonar je sedaj Lucijo pohčeril in tako je postala nekdanja uboga šivilja dedič 30 milijonov frankov.

V zvoniku umrl. Cerkovnik v Grannu, 75letni starček, je kljub svoji visoki starosti vestno opravljal svojo službo. Te dni je šel v zvonik, da pozvoni k službi božji. In pozvonil je tudi — sebi zadnjikrat. Ko so šli ljudje od maše, zdelo se jim je čudno, da ne vidijo nikjer starega cerkovnika. Nekdo je pogledal v zvonik in tu je dobil mrtvega cerkovnika, držečega še vedno v rokah vrv, s katero je tekom svojega življenja tisočkrat in tisočkrat pozval v božjo čast.

Princezinja Mafalda, novorojena hčerka laške kraljeve dvojice, je dobila te dni svojo dojiljo. Lahi se tako zanimajo za to dojiljo, da povsod po Laškem dobiš razglednice z njeno sliko. Dojilja je doma iz Veroli, kjer so radi tega celo ondotni občinski svetniki tako počaščeni, da jo bodo v izredni seji imenovali za častno meščanko. Dojilji se na dvoru kaj dobro godi. Za postrežbo ima na razpolago celo vrsto strežnic, novih oblek ima kolikor hoče, obeduje skupaj s kraljevo rodbino, sploh igra vplivno ulogo pri dvoru. Princezinja Mafalda je drugi otrok italijanske kraljice. Tudi prvi otrok je bil deklica, Jolanda. Prestolonaslednika še torej ni!

Sveta noč.

Spisal Ivan Vuk.

O sveta noč,
božična ti,
presrečna si
nad vse noči.

Sneg je padal, droben sneg, vedno gostejše in gostejše. Pot, katero so si prebivalci majhne gorske vasice napravili do farne cerkvice, ki je bila oddaljena dobro uro hoda, je bila že popolnoma zametena. Vse, kamor koli je pogledalo oko, videlo je samo nepregledno belo morje snega. Nikjer ni bilo videti žive duše, vsakdo se je veselil doma v krogu svoje družine svetega večera. Sveti večer, poln skrivnosti in radosti...

Daleč tam v dolini stopal je mlad popotnik, gorko zavil v debeli plašč. Visoke, težke škornje je imel na nogah, katere je že težko privzdigoval. Videti je bilo, da je utrujen. Zamisljen gazi naprej, misli se mu podijo po glavi, kakor hudo-urniki. Dve leti morda bo, ali kaj, da že ni gledal teh krajev, da ni videl majhne domače cerkvice, ne slišal zvonjenja iz njenega zvonika lin. Dve leti že ni videl rojstnega kraja, ne mamice, ne sestrice... Dve leti, dolgi in mučni za vse, posebno za njega, ker se je ločil brez slovesa, skoro v sovraštvo.

Zelo je že utrujen, nikjer ni videti hiše, le neizmerna planjava je krog njega. Sneg pa pada vedno gostejše in gostejše.

kot da bi slo za stavo. Zona pretrse mladega popotnika pri spominu, da ostane v snegu, da zmrzne. In nocoj na sveti večer, ko se vse veseli in raduje v krogu domačih, tava on sam in zapuščen. Silna žalost objema njegovo dušo in mu stiska srce. Spomni se drage mamice in ljubke sestrice, očeta že pokriva hladna gomila. Pred dvema letoma se je tudi on radoval doma svetega večera. Okrog mize sta sedela on in sestrica, mati je imela opraviti se v kuhinji. Radovala sta se kot otroka božičnega drevesca, to se pravi sestrica se je radovala, ker Miroslav je bil zamišljen. Miroslav je bil trmoglav mladenič, kakor njegov pokojni oče, in tudi nagle jeze. Pogovor s sestro je nanesel na daljne kraje, o nekem Tinetu, ki je pred par tedni prišel domov iz Amerike in prinesel seboj dokaj denarja.

»Slišiš Ivanka«, tako je bilo deklici ime, »kaj pa, ko bi tudi jaz šel poskušat sreče v svet?«

»Pojdi, pojdi, kam boš pa šel! Ali ne veš, da si potreben doma? Kdo bo pa potem vodil gospodarstvo. Pa tudi denarja nimaš«, reče Ivanka.

»Ti, pa bom šel; s Tinetom sva se že domenila. On mi preskrbi lepo službo in tudi denarja mi posodi za pot.«

»Miroslav!« vzklikne deklica začudeno in glas se ji malo trese. »Sedaj še le razumem vajino prijateljstvo in skrivne pogovore. Miroslav, Miroslav, meni se ta človek nič ne dopade! Verjemi mi, da te bo spravil v nesrečo!«

»Kaj si vsega domišljaš! Si pač taka kot vse ženske! Sicer pa je meni vse jedno, se-li tebi dopade ali ne, da se le meni, in povem ti, da boljšega človeka ni na svetu. Pravil mi je tudi, kako lahko se tam zasluži denar. Mislim, da nam ne bi škodovalo, če prinesem potem denarja domov in svet bom tudi videl.«

V svoji razburjenosti je govoril zelo glasno, da je prišla mati iz kuhinje vprašat kaj imata. Ivanka ji smeje pove, da hoče Miroslav v Ameriko.

Mati pa reče: »Kam bo le šel, kam, posebno v takem vremenu? Še k polnočnicam ga ne morem dobiti.«

Miroslav pa je zaklical trdovratno:

»Grem, pa grem. Videli bode, da grem. Še nocoj odidem. S Tinetom sva se že dogovorila.« Celo njegovo postopanje ta večer je bilo, kot bi iskal priložnosti za prepir.

»Miroslav!« vzklikne Ivanka. »Pomisli, da je nocoj sveta noč in ti imaš take pregrešne misli.«

»Sveta noč gor, sveta noč dol, jaz grem in grem!« In vzela je iz kota kovček, ki je že bil pripravljen in nabasan s potrebnimi rečmi za pot.

Mati je sprevidela, da res namerava spolniti svoj namen, in reče:

»Nikamor mi ne greš, doma ostaneš, da veš«, in solze ji zalijejo oči.

»In zakaj bi ne šel, mati?!«

»Miroslav, ubogaj me. Glej, sveta noč je, vse se veseli, vse se raduje, ti pa mi pripravljaj tako bridkost. Ostani doma! Saj veš, da si potem moramo najeti hlapca, kdo bo ga pa plačeval?«

»Jaz vam bom že poslal toliko, da si boste lahko držali dva hlapca, in dolgo tudi ne mislim biti tam. Samo da vidim, kako je po svetu.«

»Miroslav, kje boš pa vzel denar, saj vendar brez denarja ne moreš nikamor,

in za tako daljno pot treba mnogo denarja?«

»Tine mi bo posodil, saj mi je obljubil, pa tudi dobro službo mi preskrbi.«

»Tako, Tine ti je vdihnil to nesrečno misel. Sedaj mi je pa že dovolj. Tine ni nič prida, kakor njegov oče ni bil. Ta te bo spravil v nesrečo. Hvala Bogu, toliko še tudi imamo, da nam ni treba stradati, zatoraj ne potrebujemo ameriškega denarja.«

Miroslav je molčal, mati pa si je zakrila obraz in ihtela.

»Moj Bog, na sveti večer mi pripravljaj tako žalost!«

»Mati!« reče srdito Miroslav. »Pustite me, jaz sem obljubil Tinetu, da pridem nocoj k njemu, da se odpeljava. Bodite zdravi!«

»Ostani tu, nikamor ne hodi... Moj Bog... Miroslav!« je vzkliknila mati ihté in se onesvestila. Ivanka kliče na pomoč, a Miroslav je že odšel.

Počasi se mati zave, globoko vzdihne rekoč: »Sveta noč, bridka noč!« Potem pa plaka in moli za sina, da bi ga varoval na vseh potih in ga srečnega pripeljal nazaj.

Le sestra ni mogla verjeti, da bo Miroslav resnično odšel. Misli si je, da bo drugi dan prišel nazaj, ko se poleže njegovo razburjenje. Ko ga pa ni, povesi glavo, kakor rožica, ko pade na njo strupena rosa, in čestokrat je jokala na tihem. Obe, mati in hči, sta skrivali solze ena pred drugo, da bi si ne povečali žalosti.

* * *

Dve leti je minulo. In nocojšnji božični večer, nocojšnja sveta noč! Podobna je oni pred dvema letoma. Sneg pada, veter brije. Zamišljeno korači Miroslav, naš popotnik. Misli mu uhajajo pod domači krov k materi in sestrici. Ni vedel, ali še sta živi ali ne. Pisal ni nič domov in torej ni dobil tudi nobenega poročila. Mnogo je prestal mladenič, trdo se je moral pokoriti za prelomljeno četrto božjo zapoved in trdovratnost. Tine, ta brezvestni okrutnež ga je prodal, kakor živino. No, tudi njega je zadela roka pravice. V nekem prepiru so ga ubili. Trdo je moral delati svojemu gospodarju in plačilo mu je bila slaba hrana in čestokrat tudi palice. Mnogokrat se je spomnil domače strehe, matere in sestrice, kesal se je svoje neobgljivosti, pa bilo je nepozno.

Ker je marljiv in priden, postavil ga je njegov gospod paznikom, prostosti pa mu seveda ni dal. K sreči se je Miroslav prikupil nekemu prijatelju svojega gospoda in ta ga je tako dolgo nagovarjal, da mu je odstopil mladeniča. Sedaj je imel Miroslav novega gospoda. Ta mu je dal prostost in ga obdržal v svoji službi, da je nadzoroval njegova obširna posestva. Dokaj denarja si je že prihranil, kar se vzbudi v njem domotožnost. Želel je videti zopet domače kraje, mater in sestro. Prosil je gospodarja, kateri mu je, dasi s težkim srcem, vendar-le ustregel in mu še dal na pot precej denarja. Tako je prišel Miroslav v domači kraj. Truden je že, težko privzdiguje noge. Radi teme ne ve, kje je.

Sedaj zasliši zvon precej blizu, ki je vabil k polnočnici. Spoznal ga je, bil je

zvon domače cerkvice, vzdihnil je veselo in olajševalno:

„Le doni zvon
iz temnih lin,
le vzbujaj mi
na dom spomin.“

Le zvoni, le doni, le vabi najdenega sina zopet domov.

Prišel je do cerkvice in vstopil. Sveta noč! Koliko lučic gori, in tam pri oltarju daruje najsvetejšo daritev sivolasi župnik, ki ga je krstil in podučeval, da je en Bog in druge krščanske nauke. Ostal je pri vratih in se zatopil v molitev. Gimjen posluša lepo ubrano slovensko petje, katerega že ni slišal dve dolgi leti. Veličastno in mogočno zadoni župnikov glas po cerkvi: »Gloria in excelsis Deo.«

»In mir ljudem na zemlji«, pristavil je tiho Miroslav. »Slava novorojenemu Zveličarju, da me je srečno pripeljal domov.«

Čarobna je sveta noč in skrivnostna. Vsako človeško srce čuti v sebi nek strah in neka blažena radost objema njegovo dušo. Sveta noč... Kdo se je ne veseli, saj je to noč, spomin na ono skrivnosti poln sveto noč, ko je prišel kralj nebes na svet, odrešit človeški rod. Sveta noč, ko so peli angelci: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so svete volje«. Kako veličasten pomen imajo te besede. »Slava Bogu na višavah«, pel je tudi Miroslav, pel prvič po dveh letih.

Polnočnica je končana, ljudje hitijo domov in tudi Miroslav se podviza proti domu. Na potu dohiti deklico in jo pozdravi. Začudeno ga ta pogleda in se ustavi. Z drhtečim glasom mu odzdravi.

»Kaj to? Moj Bog! — To je glas sestri Ivanke?« zašepeče Miroslav.

»Ali bi mi mogli povedati, je li se pri —«

Ni skončal. Ivanka vzklikne prešenečena:

»Miroslav, si ti ali tvoj duh?!« V temi ga ni videla v obraz, temveč ga je spoznala po glasu.

»Ivanka, draga sestrica, tebe dobim prvo!« zakliče Miroslav in jo objame.

»Ali so mati zdravi in kje so?!« vpraša hipoma.

»Zdravi so, zdravi. Hitiva, da prideva hitro domov, da se veselé z menoj!«

»Sveta noč«, dé Miroslav. »Na sveto noč sem hudo razžalil svojo dobro mamico in tebe, na sveto noč vaju hočem prositi odpuščenja.«

Nemo je sprejela mati svojega sina. Od prevelike radosti ni mogla govoriti besede. Na prsih svojega sina se je jokala, jokala od sreče in blaženosti. Zunaj pa je sneg padal vedno gosteje in gosteje... Nad srečno hišico se je pa to noč razlilo po dolgih dveh letih zopet veselje in radost in zopet so veljale besede: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji.« Sveta noč, skrivnostna si in čarobna...

Listnica uredništva.

Dopisnikom iz Selišč, Slaptinec in Jamne: Srčna hvala za poslano pozdrave! Kar se tiče dopisa iz Selišč, je preveč oseben. Pozdravljeni! — Mladenič A. Kovač v Šmartnu pri Velenju: Lep spis, a mnogo predolg za naš list. Ko pa smo tako majhni! Bodite iskreno pozdravljeni! — M. G. pri Sv. Juriju ob Taboru: Tokrat došlo prepozno. Hvala vam za pozdrave! Tudi vam vesela božične praznike in srečno novo leto. Bog in domovina!

Kako se pošlje po nakaznici naročnina?

Tukaj damo obrazec vsem našim naročnikom, da ne bodo v zadregi z dopisiljanjem naročnine. Obrazec kaže, kako se naroča s pošto nakaznico. Kar je na nakaznici z ležečimi črkami tiskano, mora naročnik sam napisati. Vse drugo je itak tiskano. Svoje ime naj napiše vsak razločno in natanko, da ne bo nobene pomote. Naj tudi vsak pripiše, ali je nov ali že star naročnik. Naj to zapiše in zraven številko zavitka. Evo, kako bi si recimo Ivan Smrekar naročil »Naš Dom« :

Angewiesener Betrag
Nakazani znesok

1 K — h

Name, Wohnort und
Wohnung des Abfenders
Imo, bivališče in stano-
vanje pošiljalčeve

Ivan Smrekar
mladenič

v Rožloli, p. Sv. Jurij ob
Ščavnici.

Nov naročnik ali star
naročnik.

Štev. zavitka 5.

Tukaj piše poštni uradnik !

Post-Anweisung auf } 1 K — h
Poštna nakaznica za }
2 h in Worten — z besedami

ena K — h

an — Za Slavno upravništvo
„Našega Doma“
in v (na) v Mariboru
Straße, Haus Nr. } Koroška ulica št. 5.
Ulica, hišna št. }
Rechte Post und Land }
Zadnja pošta in dežela }

Tukaj
se prilopi
znamka
za 10 h.

Tukaj piše poštni uradnik !

Naše naročnike prosimo, naj pokažejo ta vzorec tudi takim, ki še niso naročniki, pa bi si radi naročili. Delajte vedno naprej, razširjajte naš list, ter tako podpirajte blagi namen, ki ga ima naš mladeniški list.

Pozor! Zadnja pošiljatev zaloge za zimo je došla!

MARIBOR n. Dr. **Matej Stergar** Gosposka ulica 11.

„pri zvezdi“

Zdaj stane :

Barhet v vseh barvah mtr. samo gld. —16	Molinos za rjuhe 140 cm široko . . . mtr. po gld. —40 do —50
Flanel " " " " " " —23	Pristno platno za rjuhe 160 cm široko " " " " —65 " —75
Loden 120 cm širok " " " " —45	Spodnje hlače iz barhenta . . . komad " " —40 " —60
Kranjski loden gladak in progast . . . mtr. po gld. 1— do 1-25	Spodnje hlače iz gradna . . . " " " " —35 " —40
Pristno brnsko sukno za moške " " " " 1-80 " 2-80	Srajce iz Oksforda . . . " " " " —55 " —65
(Ceig) za hlače, dvojne širokosti . . . " " " " —55 " —68	Jegrove srajce . . . " " " " —45 " —65
Črn kažmir . . . " " " " —40 " —60	Bele srajce likane . . . " " " " —89 " 1-20
" atlas 140 cm širok za predpasnike . . . " " " " —50 " —75	Odeje . . . " " " " 2— " 3—
Črno sukno za obleko 120 cm široko . . . " " " " —48 " —60	Koce za konje . . . " " " " —90 " 2—
Platno za matrace . . . " " " " —40 " —65	Slamnjak širok . . . " " " " —85 " 1—
Damast-gradl . . . " " " " —24 " —35	Spleteni robci veliki . . . " " " " —75 " 2-50
Oksfort . . . " " " " —16 " —20	Veliki robci za ogrnitev . . . " " " " 1-20 " 3—
Belo platno . . . " " " " —12 " —20	Kašneec robci . . . " " " " —45 " —65
Platneni robci . . . ducat " " 1— " 1-50	Šali . . . " " " " —55 " —80
Robci za otroke . . . komad " " —04	Moderci . . . " " " " —50 " —
Platno za posteljske oprave 120 cm široko . . . mtr. " " —32 " —45	Nogavice za zimo . . . " " " " —16 " —20
	Rokavice . . . " " " " —20 " —30
	Obrisalke . . . " " " " —18 " —25

Najboljša prilika, da si vsakdo nakupi za božična darila in novo leto.

Ostanki sukna za cele obleke po 1-20 do 3— gld.

Posebna priložnost za nakup za gostije.

Tanko in debelo sukno, kakor tudi črn kamgarn za obleke; črno, mandarin sukno za gornje sukne po jako znižanih cenah.

Moder in beli barhet 70 cm širok meter 20 kr.

Podšivi po najnižjih cenah!

Vsako naročilo se odpošlje točno in hitro po poštne povzetju. Vzorci se zavoljo pomanjkanja časa ne pošiljajo. — K obilnemu nakupu vabi uljudno

30 1—1

Matej Stergar.

Jožef Ullaga,
trgovina z manufakturnim blagom v Mariboru,
Tegethoff-ova ulica 21
priporoča svojo veliko in raznovrstno zalogo manufakturnega blaga, platna in sukna, posebno lepo izbirko sukna za moške in ženske obleke po najnižji ceni, ter odeje in perilo lastnega izdelka.

18 26—16

**Slovenska delavnica
Konrad Skaza**

St. Ulrich—Gröden Tirol

se priporoča 28 12—2

za izdelovanje vseh cerkvenih umetnih del n. p. svetnikov, križev, altarjev, prižnic, križevih potov itd.

Fotografije, načrti, spričevala na zahtevanje!

Izdajatelj in založnik kat. tisk. društvo.

Odgovorni urednik Edv. Jonas.

Cerkev Matere Milosti v Mariboru.

Naša dolžnost nas veže, da spet nekaj omenimo o naši Marijini cerkvi v Mariboru. Naj nam ne zamerijo naši dobrotniki, da še dosedaj nismo mogli naročiti novega oltarja za čudodelno podobo Matere Milosti. Dasi tudi veliko družnikov in dobrotnikov stanovitnih ostaja in zvesto svoje milodare pošilja — vendar jih je tudi veliko, ki so s svojimi prispevki popolnoma izostali! — To je pglavitni vzrok, da v kinčanju cerkve tako po malem napredujemo. Sicer pa naj le potrpijo z nami naši dobrotniki — vse bomo srečno dokončali, ker potrpežljivost in molitev vse dosežeta. Nove družnike še vedno radi sprejemamo. Duhovne dobrote te družbe so itak znane. Ta družba stoji namreč v posebnem varstvu svetih starišev, preblašene Device Marije, sv. Joahima in sv. Ane. Razen 15 sv. maš, ki se vsak mesec in vsako leto služijo (gl. Pravila § 5. b), bereta se še vsak dan dve sv. maši in sicer ena za vse žive in druga za vse rajne družnike in dobrotnike — tedaj vsak mesec 60 in vsako leto 745 sv. maš!

Frančiškanski samostan v Mariboru,
dne 15. oktobra 1902.

P. Kalist Heric, 29 1—1
župni upravitelj in predsednik Marijine družbe.
P. Filip Benicij Pero, gvardijan.

Važno za božič!

Čeravno se je moka že pred enim mescem poražila, zamorem se vendar prodajati vsled ugodnega nakupa

najboljšo ogrsko pšenično moko 1 kg po 14 kr., ako se vzame cela vreča, pride 1 kg na 13 1/2 kr.;

dobro in sladko moko za kruh 1 kg od 8 kr. naprej; 26 10—4

dobro moko za svinje, 1 kg po 5 in 6 kr.;

kavo, jako lepo, nebarvano 1/4 kg 25 kr.;

petrolej 1 liter 16 kr., 5 litrov 75 kr.;

sladkor v gruči 1 kg 44 kr.;

milo „Schicht“ 1 komad 15 kr.;

sveže, 6 ali 8 v zavoju samo 88 kr.;

rozine, suhe jagode, cibebe, suhe slive in hruške, zelo lepe in jako po ceni.

Drože (germ) eden zavitek samo 28 kr.

Prodajam tudi veliko bolj po ceni kakor drugod

piske in ponve iz pločevine.

V spomladi bodem prodajal popolnoma svežih semen od svetovno znane trdke „Mautner“.

V obilna naročila se priporoča

J. Sirk prej Holasek v Mariboru.

Glavni trg — rotovž.

Kupujem tudi fižol, orehe

in oves po najboljših cenah.

Najboljše in najcenejše

URE

se d be pri

T. Fehrenbach,

uraru in optikaru v Mariboru, gosposka ulica št. 26 in dravska ulica št. 2.

Niklaste ure od 2 gld. 50 kr. naprej,

srebrne ure » 4 » » » »

ure budilnice » 1 » 50 » »

stenske ure » 2 » — » »

očala » — » 30 » »

Daljnogledi, zlatnina in srebrnina po 10° varniški ceni. 25 6—8

Moštne vage iz Klosterneuburga.

Tisk tiskarne sv. Cirila